

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-567/2023-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužitelja Mije Stojaka iz Đeletovaca, Braće Radića 50, OIB: 17716067016, zastupanog po punomoćniku Bruni Petrovčiću, odvjetniku u Koprivnici, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 27. kolovoza 2026., u nazočnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja, te uz javnu objavu presude, 29. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Miji Stojaku iz Đeletovaca, Braće Radića 50, OIB: 17716067016, isplati iznos od 1.567,69 EUR-a (tisućušetstošezdesetsedameura-šezdesetdevetcenti), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od preplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta i to na:

- iznos 1,21 EUR od 30.11.2005.
- iznos 6,19 EUR od 31.10.2008.
- iznos 6,94 EUR od 31. 12. 2008.
- iznos 8,73 EUR od 31.1.2009.
- iznos 9,52 EUR od 28.2.2009.
- iznos 0,79 EUR od 31.3.2009.
- iznos 5,18 EUR od 9.4.2009.
- iznos 7,44 EUR od 30.4.2009.
- iznos 4,23 EUR od 31.5.2009.
- iznos 1,47 EUR od 30.6.2009.
- iznos 1,83 EUR od 31.7.2009.
- iznos 0,11 EUR od 11.8.2009.
- iznos 3,42 EUR od 31.8.2009.
- iznos 0,25 EUR od 9.9.2009.
- iznos 3,50 EUR od 30.9.2009.
- iznos 2,02 EUR od 31.10.2009.
- iznos 4,82 EUR od 30.11.2009.
- iznos 6,90 EUR od 31.12.2009.

- iznos 10,23 EUR od 31.1.2010.
- iznos 9,36 EUR od 28.2.2010.
- iznos 13,67 EUR od 31.3.2010.
- iznos 12,69 EUR od 30.4.2010.
- iznos 14,65 EUR od 31.5.2010.
- iznos 27,64 EUR od 30.6.2010.
- iznos 24,87 EUR od 31.7.2010.
- iznos 32,36 EUR od 31.8.2010.
- iznos 29,95 EUR od 30.9.2010.
- iznos 24,85 EUR od 31.10.2010.
- iznos 34,71 EUR od 30.11.2010.
- iznos 47,00 EUR od 31.12.2010.
- iznos 38,53 EUR od 31.1.2011.
- iznos 41,60 EUR od 28.2.2011.
- iznos 37,47 EUR od 31.3.2011.
- iznos 38,10 EUR od 30.4.2011.
- iznos 54,51 EUR od 31.5.2011.
- iznos 55,61 EUR od 30.6.2011.
- iznos 69,78 EUR od 31.7.2011.
- iznos 62,91 EUR od 31.8.2011.
- iznos 55,34 EUR od 30.9.2011.
- iznos 54,40 EUR od 31.10.2011.
- iznos 53,72 EUR od 30.11.2011.
- iznos 57,05 EUR od 31.12.2011.
- iznos 60,55 EUR od 31.1.2012.
- iznos 60,81 EUR od 29.2.2012.
- iznos 58,47 EUR od 31.3.2012.
- iznos 59,63 EUR od 30.4.2012.
- iznos 60,73 EUR od 31.5.2012.
- iznos 58,99 EUR od 30.6.2012.
- iznos 59,57 EUR od 31.7.2012.
- iznos 58,59 EUR od 31.8.2012.
- iznos 56,10 EUR od 30.9.2012.
- iznos 58,71 EUR od 31.10.2012.,

računajući od dospijea svakog pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

II. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina u iznosu od 262,73 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 1. prosinca 2015. pa do isplate, a istaknuta u prigovoru radi prebijanja.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Miji Stojaku iz Đeletovaca, Braće Radića 50, OIB: 17716067016, plati trošak postupka u iznosu od 2.025,00 EUR-a (dvijetisućedvadesetpeteura) sa zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je kao korisnik kredita 19. listopada 2005., sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 9010782465, koji je javnobilježnički solemniziran od strane javnog bilježnika Mirodara Kovača iz Vinkovaca, pod brojem OU-1993/2005 istog dana. Predmetnim ugovorom, naveo je, odobren mu je i isplaćen kredit u iznosu od 19.876,41 CHF protuvrijednost u kunama, obračunato po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita, a što je na dan isplate kredita, 21. listopada 2005., iznosilo 94.274,45 kn. Nadalje, naveo je, ugovorena je obročna otplata kroz 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima, vezano uz valutnu klauzulu CHF s plaćanjem svakog anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti na dan dospijeca. Istaknuo je da je kredit vraćen u cijelosti, pri čemu je banci isplatio ukupno 126.373,76 kn. Naveo je da su mu predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, jer je tuženik u ugovoru koristio nedopuštene i nepoštene, a time i nišetne ugovorne odredbe i to odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu, kojom je vraćanje kreditnih anuiteta po dospijecu, time i kredita u cjelini, vezao uz stranu valutu CHF. Isticao je da unaprijed pripremljene ugovorne odredbe, predstavljaju nepoštene, a time i nišetne odredbe, u prvom redu zbog postupanja tuženika u vezi istih, koje je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, stoga ni prije, a ni u vrijeme zaključenja kreditnog ugovornog odnosa, nije kao trgovac, njega, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je izazvalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nadalje, naveo je, zbog svega prethodno navedenog učinak predmetne valutne klauzule bio je protivan i svrsi predviđenoj odredbom iz čl. 22. ZOO-a, dodajući da pored navedenog, su povrijeđene i relevantne odredbe tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, odnosno odredbe čl. 98. i 102. ZZP-a, te su kao nepoštene odredbe ujedno i nišetne. Sporna odredba o valutnoj klauzuli, istaknuo je, nepoštena je jer ga je prilikom ugovaranja iste tuženik propustio u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi. Isto

tako, naveo je, da kao potrošač nije imao tih mogućnosti, a ni kapaciteta uvidjeti sve moguće rizike i posljedice koje bi iz istog proistekle, ističući da mu je ugovor o kreditu u CHF banka prikazala kao vrlo povoljan te je postupajući s povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Isticao je i da mu je tuženik svoj proizvod ponudio kao gotov i unaprijed pripremljen te nije ostavio mogućnost bilo kakvih pregovora. Također, naveo je, tuženik je propustio obvezu da mu prije sklapanja ugovora pruži odgovarajuća objašnjenja koja bi mu omogućila procijeniti je li predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama i njegovoj financijskoj situaciji i pojasniti mu bitne značajke predloženog proizvoda i posebnih učinaka koje oni mogu imati na tužitelja, a što je tuženik bio dužan učiniti i obvezan temeljem zakona i načela obveznog prava, a to su načelo savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje, načelo zabrane zloupotrebe prava te načelo zabrane prouzročenja štete drugoj strani. Nadalje, naveo je da osim presude VTS RH broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule vezane uz CHF (potvrđeno odlukom VSRH broj Rev 2221/18 povodom revizije), postoje i obvezujuće presude suda Europske unije koje također utvrđuju da je ugovorena valutna klauzula u CHF nepoštena i ništetna i to za sve sudove država članica EU, shodno čemu iste obvezuju i sudove u RH, kao što o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima postoji i direktiva EU-93/13 od 5. travnja 1993. Ugovaranjem nepoštenih, a time i ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, naveo je, tuženik je predmetnim kreditnim odnosom, osim prouzročenja neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, temeljem povećanja tečaja CHF tijekom otplate kredita u odnosu na domaću valutu, stekao bez osnove nepripadajući novčani iznos od ukupno 1.318,86 EUR-a, koji iznos, stoga, tužbom potražuje.

1.1. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, u podnesku od 14. travnja 2026., tužitelj je naveo da nema prigovora na Nalaz i mišljenje vještaka, a u kojem je Nalazu vještak utvrdio kako razlika između iznosa koji je po osnovi valutne klauzule stvarno plaćao i iznosa koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju švicarskog franka na dan korištenja kredita iznosi 1.567,69 EUR-a, sukladno čemu je i specificirao tužbeni zahtjev, predlažući sudu da donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati iznos od 1.567,69 EUR-a zajedno sa zateznim kamatama od preplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom u cijelosti kako u osnovu tako i u visini. Nadalje, naveo je da smatra da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu broj 9010782465, povrijeđena njegova prava kao potrošača, iz razloga što nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na valutu uz koju je vezana glavnica - švicarski franak, kao i da prilikom potpisivanja ugovora i trajanja ugovornog odnosa nije postojala zavaravajuća poslovna praksa. Isto tako, naveo je da tužitelj netočno navodi da bi u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P 1401/2012 od 04. srpnja 2013. bile utvrđene navedene povrede Ugovorom o kreditu broj 9010782465, kao i da zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe, na koju se poziva tužitelj, nije identičan, niti to može biti, zahtjevu tužitelja temeljem konkretnog ugovora. Tuženik je naglasio kako je predmetni Ugovor o kreditu u potpunosti konzumiran i isplaćen, odnosno zatvoren čime je prestao otplatom kredita, dodajući da je bitno za navesti da iz čl. 131. ZZP-a/2009. jasno proizlazi da se tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnosi samo, ako i dok postoji postupanje koje je protivno točno specificiranim odredbama ZZP-a, pa kako je ugovorni odnos u ovom predmetu okončan ne postoji povreda koju je potrebno

otkloniti. U konkretnom slučaju, naveo je, tužitelj je prilikom sklapanja spornog Ugovora o kreditu mogao birati u koji će ugovorni odnos ući, koji će kredit i koje vrste odabrati za financiranje svojih potreba sukladno vlastitim mogućnostima i potrebama, iz čega je evidentno da mu je bilo u cijelosti jasno što znači ugovaranje valutne klauzule kao jednog od osnovnih dijelova i sastojaka ugovora o kreditu. Kako je ugovorom jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana, istaknuo je, tako ne postoji potreba za njegovim tumačenjem, dodajući da se ne može dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano. Istaknuo je i da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, kao i u konkretnom slučaju, temeljem čl. 2. ZOO-a, pa da stoga sud nije ovlašten tumačenjem "pronalaziti" neku drugu različitu volju ugovornih strana od one koja je jasno navedena u Ugovoru, te da sud nije ovlašten umjesto stranaka sam odrediti sadržaj ugovora. Nadalje, naveo je da je odredbama čl. 84. ZZP-a/2003 i čl. 99. ZZP-a/2007 određeno da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, pa je stoga nedopušteno ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredbi konkretnog Ugovora o kreditu, a što tužitelj neosnovano i nedopušteno čini, pri tome naglašavajući da su stranke jasno i nesumnjivo izrazile svoju volju, te su to jasno i potvrdile u tekstu samog Ugovora o kreditu. U odnosu na navode tužitelja da je ugovor o kreditu nepošten jer ga je propustio u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, naveo je kako su navedeni navodi u cijelosti proizvoljni i kontradiktorni jasnim odredbama Ugovora o kreditu. Pored navedenog, istaknuo je da je tužitelj, kao sudionik obveznog odnosa, trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. Nadalje, naveo je, da je važno naglasiti da je u čl. 7. Ugovora ugovorena otplata kredita, te da su anuiteti u otplatnoj tablici, kao i iznos kredita koji se isplaćuje, izraženi u kunskoj protuvrijednosti za CHF te da nema iznosa anuiteta izraženih u kunama kao obveza tužitelja niti je izražen iznos kredita u kunama, slijedom čega iznosi koji su navedeni u petitu tužbenog zahtjeva, a koji su izraženi u kunama, ne proizlaze iz Ugovora o kreditu niti iz konkretnog ugovornog odnosa, te su isti u potpunosti proizvoljni i sporni kako u osnovi tako i u visini. Naveo je i da tužitelj u potpuno pogrešno i ničim utemeljeno navodi da bi došlo do očigledne neravnopravnosti u pravima i obvezama strana na štetu njega i da je došlo do neravnoteže u odnosima među strankama, jer isto nije točno, niti bilo čime dokazano, već upravo suprotno, Ugovorom o kreditu je jasno i razumljivo, uočljivo i precizno ugovoreno kako se i pod kojim uvjetima kredit otplaćuje. Tuženik je naveo kako je cijeli ugovor dodatno i javni bilježnik objasnio, jer je isprava solemnizirana, odnosno da se radi o javnoj ispravi koja je istinita u odnosu na sve navode iz Ugovora o kreditu, ponavljajući da se radi o presumpciji istinitosti koja se ne može pobijati u parničnom postupku. Nadalje, naveo je, da je u vrijeme sklapanja Ugovorom o kreditu, kao i za vrijeme njegova važenja na snazi, bio na snazi Zakon o zaštiti potrošača iz 2003., pa da je nužno u ocjenjivanju ovog Ugovora o kreditu i konkretne pravne stvari poštovati tada važeću zakonsku regulativu koja je određivala da je obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, između ostalog i odredba o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može primijeniti, a iz čega proizlazi da je Ugovor o kreditu u vrijeme sklapanja bio potpuno u skladu s mjerodavnim odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Nadalje, naveo je, s obzirom da tužitelj nije ugovorio kredit u kunama,

prigovara postavljenom izračunu kao proizvoljnom i neodgovarajućem u odnosu na ugovorni odnos stranaka. Opreza radi prigovarao je i tome da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i sukladno Uredbi br.1215/2012 te preostaloj pravnoj stečevini Europske unije. Tuženik je istaknuo i prigovor radi prebijanja i to za iznose koji su eventualno manje plaćeni od onoga kako to tužitelj potražuje i to zato jer je tečaj bio niži od onoga koji tužitelj postavlja kao relevantan u ovoj pravnoj stvari, a napominjući da osnova za isplatu nema. U prijebor/radi prebijanja naveo je da stavlja iznos kada je tečaj bio niži od onoga kojega tužitelj fiksira, a koji će specificirati nakon provedenog vještačenja. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare u cijelosti u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev, posebno ističući da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni čl. 326 st. 2 ZOO-a, dodajući da se ništetnost više ne može isticati. Slijedom svega iznesenog predložio je sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da mu naknadi prouzročene parnične troškove.

2.1. Nadalje, naveo je, s obzirom da tužitelj kao potrošač potražuje isplatu i određena prava, to svoje svojstvo je i dužan dokazati jer inače ne može podnijeti tužbu koju podnosi, pri tome ističući prigovor aktivne legitimacije. U odnosu na prekid zastare, naveo je, da je pitanje zastare određeno kogentnim normama te da nema posebnih zakonskih odredaba koje izričito uređuju pitanje prekida zastare zbog podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, pri tome ukazujući na odluku VSRH br. Rev-2245/17, nadalje navodeći da je zastara za svaki pojedinačni novčani iznos počela teći u trenutku kada je tuženik primio isplatu svakog pojedinog anuiteta po Ugovoru, te je evidentno da je u konkretnom slučaju protekao trogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje na povremena potraživanja. Isto tako, naveo je, nisu ispunjene zakonske pretpostavke da bi se moglo smatrati da je došlo do prekida zastare za podnošenje tužbe na temelju instituta stjecanja bez osnove. Istaknuo je kako tužitelj u konkretnom slučaju nema niti jedan valjani razlog koji ga je priječio da ne pokrene pojedinačni sudski postupak prije no što je protekao zakonom određeni rok zastare u odnosu na ovdje konkretnu tražbinu.

2.2. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tuženik je u podnesku od 13. travnja 2026. naveo da prigovara nalazu i mišljenju vještaka kao neosnovanom, s obzirom da isti nije izrađen sukladno pravilima struke i dokumentaciji u spisu. Nadalje, naveo je da iz nalaza i mišljenja nisu vidljivi parametri na temelju kojih vještak izvodi izračun, dodajući da su nalaz i mišljenje u potpunosti neosnovani, nestručni i neodgovarajuće za ovaj predmet te u potpunosti neprimjenjivi, odnosno načinjeno je suprotno pravilima struke. Tuženik je izjavio i prigovor prijebora/radi prebijanja u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži, odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj, te za iznos priznat Dodatkom ugovora o kreditu 262,73 EUR-a sa pripadajućim kamatama tekućim od 1. prosinca 2015. pa do isplate odnosno namirenja koji je tužitelju priznat i za koji iznos je umanjen njegov dug temeljem Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavni dio Ugovora o kreditu. Nadalje, naveo je da sudska praksa navodi da se dug može prebiti zastarjelim potraživanjem samo ako ono još nije bilo zastarjelo u času kad su se stekli uvjeti za prijebor. U odnosu na prihvaćenje tzv. negativnih razlika, naveo je, sudska je praksa ustanovljena u smjeru da se iste svakako trebaju uzeti u obzir, ukazujući na odluku Županijskog u Bjelovaru br. GŽ-1183/2022, odluku VSRH br. Rev-1277/2022 od 8. ožujka 2023. U konačnici, naveo je da ostaje kod istaknutih prigovora zastare, prijebora, iako osnova za isplatu nema, prigovora aktivne legitimacije u vidu činjenice da tužitelj nije potrošač

što je dužan u svakom pojedinačnom slučaju i dokazati i ostalih iznesenih prigovora te je predložio sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da mu naknadi prouzročene parnične troškove.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu br. 9010782465 (list spisa 8-13), Otplatnu tablicu (list spisa 14-15), Plan otplate (list spisa 16-18), Knjigovodstvenu karticu (list spisa 19-29), Pregled uplata po kreditu na dan 15.5.2023. (list spisa 30-32), Nalaz i mišljenje vještaka (list spisa 92-102) te je saslušao tužitelja i vještaka.

4. Budući da je nakon provedenog vještačenja tužitelj preinačio tužbeni zahtjev na način da je potraživao veći iznos od iznosa koji potraživao tužbom (tužbom zahtijevao isplatu iznosa od 1.38,86 EUR-a sa zateznim kamatama, a podneskom od 14. travnja 2026. zahtijevao isplatu iznosa od 1,567,69 EUR-a sa zateznim kamatama), sud je navedeni podnesak kojim je izvršena preinaka tužbe dostavio tuženiku. Tuženik se nije protivio preinaci, nego se upustio u raspravljanje o glavnoj raspravi. Odredbom čl. 190. st. 3. i 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., i 155/23. u nastavku: ZPP) propisano je da nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku potreban pristanak tuženika, ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Smatrat će se da postoji pristanak tuženika na preinaku tužbe ako se on upusti u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenoj tužbi, a nije se prije toga protivio preinaci. Budući da se tuženik nije protivio preinaci, nego se upustio u raspravljanje o glavnoj raspravi, ovaj sud je sukladno čl. 190. st. 4. ZPP-a odlučivao o preinačenom tužbenom zahtjevu.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Prigovor radi prebijanja nije osnovan, jer je sud utvrdio nepostojanje tražbine tuženika u iznosu od 262,73 EUR-a sa zateznim kamatama, istaknute prigovorom radi prebijanja.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate koju je tužitelj učinio tuženiku temeljem ništetnih ugovornih odredbi i to odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula, sadržanih u Ugovoru o kreditu broj: 9010782465 od 19. listopada 2005.

8. Među parničnim strankama je osnova i visina tužbenog zahtjeva, odnosno jesu li odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u kojima je ugovorena valutna klauzula ništetne te je li tuženik dužan tužitelju isplatiti iznos koji je tužitelj tuženiku isplatio temeljem ništetnih odredbi ugovora o kreditu, kao i je li potraživanje tužitelja u zastari. Sporno je ima li tužitelj status potrošača.

9. Među strankama nije sporno da su sklopile Ugovor o kreditu broj: 9010782465 dana 19. listopada 2005., nije sporno ni to da je kredit u cijelosti otplaćen.

10. Iz Ugovora o kreditu br. 9010782465 od 19. listopada 2005. (list spisa 8-13), proizlazi da su predmetni Ugovor zaključili tuženik Privredna banka Zagreb d.d. i tužitelj

Mijo Stojak, solidarni dužnik Mijo Štranger te protivnik osiguranja Mijo Stojak, na iznos od 19.876,41 CHF u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita. Namjena kredita je bila kupnja vozila. Ugovorena je kamatna stopa u iznosu od 5,23% godišnje, koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana. Ugovoren je rok otplate kredita na 84 mjeseci, u jednakim mjesečnim anuitetima plativim u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. U svrhu osiguranja cjelokupne tražbine banke ugovoreno je da solidarni dužnik Mijo Štranger preuzima obvezu otplate kredita i kamata uz uvjete i na način kao i korisnik kredita, te da ima isti pravni položaj kao korisnik kredita, a da je Mijo Stojak kao protivnik osiguranja suglasan i dozvoljava da se na PBZ d.d. Zagreb, kao predlagatelju osiguranja prenese pravo vlasništvo na pokretnini – vozilu marke Peugeot 206.

11. Iz Otplatne tablice (list spisa 14-15) i Plana otplate (list spisa 16-18) proizlazi plan otplate kredita u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu te visina anuiteta.

12. Iz Knjigovodstvene kartice (list spisa 19-29), kao i iz Pregleda uplata po kreditu na dan 15. svibnja 2023. (list spisa 30-32) proizlazi popis svih uplata po predmetnom kreditu.

13. Iz Nalaza i mišljenja vještaka Dubravke Herceg, dip.oec. (list spisa 92-102) proizlazi da ukupna preplate obveze po kreditu zbog povećanja tečaja CHF izračunata kao razlika između tečaja važećeg na dan isplate kredita i svakog naknadnog povećanja tečaja na dan uplate rate kredita, u razdoblju od sklapanja ugovora pa do otplate kredita, iznosi 11.811,76 kune/1.567,69 EUR-a. (stupac broj 11. i 15. tablice br. 1.), da ukupna negativna tečajna razlika iznosi -1.979,54 kuna/-262,73 EUR-a, kad je tužitelj plaćao anuitet po nižem tečaju za CHF od tečaja CHF po kojem je isplaćen kredit, a to je bilo u razdoblju od 31.12.2005. do 30.11.2008. (stupac br. 10. i 14. tablice br. 1). Nadalje, proizlazi da kad se u izračun uzmu u obzir i anuiteti plaćeni po tečaju nižem od onog na dan isplate kredita, tj. izvrši prijeboj preplate sa negativnih tečajnih razlikama, onda preplata zbog povećanja švicarskog franka iznosi 1.304,96 EUR-a. (stupac 7. tablice br. 2.).

13.1. Iz iskaza vještaka Dubravke Herceg, dipl.oec. proizlazi da ostaje kod svog Nalaza i mišljenja kojega je izradila po zadatku suda i na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu. Nadalje, u vezi prigovora tuženika može reći da su isti prigovori pravne prirode, odnosno da se prigovori ne odnose na matematički izračun.

13.2. Nalaz i mišljenje vještakinje Dubravke Herceg, dip. oec., sud je ocijenio vjerodostojnim jer je izrađen stručno, objektivno i prema pravilima struke, a prigovor tuženika da je vještak prilikom izračuna koristio fiksni tečaj za cjelokupno razdoblje otplate kredita, a da ugovorne strane nisu ugovorile fiksni tečaj, svodi se na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Naime, vještak je nalaz i mišljenja dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj sud.

14. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se sjeća da je bio u autokući, izabrao je Peugeot 206 i sjeća se da ga je djelatnik autokuće pozvao i rekao da, ako će kupovati putem kredita, da mu preporučuje da kredit uzme u CHF-u te ga je uputio da ode u banku radi

sklapanja ugovora o kreditu. Kada je došao u banku bio je veliki red, sjeća se da je izašla jedna žena, djelatnica banke, pozvala ga imenom i dala mu je u ruku papire, odnosno ugovor o kreditu, rekla mu je da s jamcem potpiše kod javnog bilježnika i vrati nazad. Tekst ugovora o kreditu je već bio pripremljen, djelatnica banke mu nije ništa objašnjavala niti pojašnjavala odredbe. Pitao ju je koja je najpovoljnija valuta i ona mu je rekla CHF i da će mu rata biti 1.250,00 kn sedam godina i da se nada da će tako ostati, da će možda malo ići gore. Međutim, rata mu je bila skoro duplo veća. Da je znao da će toliko narasti nikada ne bi sklopio ugovor o kreditu. Pregovarati mu nisu dali, pitao ih je može li u kunama ili EUR-ima, ali oni su mu rekli zašto bi to i da oni uzimaju, da bi uzeli u CHF-u. To je sve pričao s djelatnicom banke isti taj dan kada mu je dala papire i rekla da ode kod javnog bilježnika. Nije znao tada, kao ni sada, što znači valutna klauzula. Nije pročitao cijeli ugovor, nego samo odredbe koje su se ticale iznosa kredita, rate kredita, roka otplate, a ostale dijelove nije stigao pročitati. Namjena kredita je bila kupnja automobila za osobne potrebe. Po zanimanju je radnik, a završio je četiri razreda osnovne škole. Tada je radio na farmi krava u selu. Nije imao OPG, obrt, niti pravnu osobu u svom vlasništvu. On je otplaćivao kredit, radio je i dodatne poslove na njivama kako bi kredit mogao otplatiti. Tijekom otplate kredita bio je u braku.

14.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, detaljan, jasan, bez proturječnosti i nejasnoća.

15. Suprotno tuženikovim navodima tijekom postupka, pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, obvezuje stranke u ovom postupku.

15.1. Naime, u konkretnom slučaju sud je vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. te odlukom br. Revt-575/16 od 03.10.2017. kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojima je, među ostalim, utvrđeno:

- da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 dalje u tekstu ZZP/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to

člancima 81., 82. i 90., a od 7.kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. u nastavku: ZZP/07), kao i člancima 96. i 97. ZZP-a, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 155/23., u nastavku: ZOO)

- da je tuženik u razdoblju 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg ZZP/03, u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP/07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

15.2. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1 ZZP/14, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14, a o čemu se radi u ovom konkretnom slučaju.

15.3. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženice, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pritom valja reći i da pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, što potvrđuje i činjenica da je zakonodavac posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate.

15.4. Potrebno je reći da je teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača na tuženiku (Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.4.2020. jasno naveo kako je teret dokazivanja činjenice da tužitelj nije potrošač upravo na banci, a ne na tužitelju).

15.5. Nadalje, s obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 2. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio

nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

15.6. Isto tako, u postupku kolektivne zaštite povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno da su odredbe kojima je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i odredba o valutnoj klauzuli, bile nejasne, nerazumljive i teško uočljive i da su uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju.

16. Prema stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

16.1. Tuženik nije dokazao jesu li ugovorne strane pojedinačno pregovarale o valuti kredita i promjenjivoj kamatnoj stopi. Iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao s tuženikom u vezi spornih odredbi Ugovora o kreditu. Nisu ga upozorili da će tečaj rasti. Pri tome treba reći da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje. Potrebno je još jednom naglasiti da teret dokazivanja na tuženiku da je potrošač odnosno tužitelji bili u predugovornoj fazi sklapanja ugovora obaviješteni o rizicima fluktuacije tečaja švicarskog franka, kao i da su ugovorne strane pregovarale o valuti kredita i promjenjivoj kamatnoj stopi.

16.2. Nadalje i iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj ima status potrošača jer je su im sredstva iz kredita bila potrebna za kupnju automobila u osobne svrhe, te u to vrijeme nije imao obrt, OPG niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača i da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je ovaj sud utvrdio da je tužitelj bio potrošač (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020.). Isto tako, s obzirom da je tužitelj bio korisnik kredita, kao i da je isti otplaćivao kredit, tužitelj je aktivno legitimiran, pa je sud prigovor tuženika o nedostatku aktivne legitimacije tužitelja ocijenio neosnovanim.

16.3. Dakle, slijedom svega navedenoga, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tuženik informirao tužitelja o specifičnim rizicima koje nosi valuta CHF, a to su rizik "valute utočišta" (siguran za tuženika kao ulagača, jer nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti, a rizičan je za potrošača, jer postoji mogućnost povećanja njegove vrijednosti), kao i rizik zbog činjenice da HNB ne provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti CHF, dok provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti EUR.

16.4. Stoga, a budući da je Ugovor o kreditu sklopljen 19. listopada 2005. dakle u razdoblju obuhvaćenom naprijed navedenim presudama s ugovorenom valutom uz

koju je vezana glavnica CHF i ugovorenom redovnom kamatnom stopom promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, a tužitelj se na spomenute odluke i pozvao, a tuženik, s druge strane, nije iznosio, pa time ni dokazao, nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti na predmetni Ugovor o kreditu nisu primjenjive naprijed navedene odluke (tako VSRH u Rev 18/2018-2 od 26.5.2020.).

17. Nadalje, a unatoč nespornoj činjenici da je tužitelj u cijelosti otplatio kredit, navodi se kako tužitelj ima pravni interes za vođenje ovog konkretnog postupka. Ovo iz razloga što ništetan ugovor, odnosno ništetna odredba ugovora ne može protekom vremena konvalidirati, pa tako niti ispunjenjem ugovora već je tuženik temeljem čl. 323. st. 1. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio s osnova ispunjenja ništetne ugovorne odredbe. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi iz čega slijedi da svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a) može uvijek isticati ništetnost bez obzira na je li ugovor ispunjen, odnosno u ovom slučaju, je li kredit otplaćen.

18. Budući da se nije pojedinačno pregovaralo odnosno da su slijedeće odredbe Ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njihov sadržaj, uzrokovalo je znatnu neravnotežu i pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, pa je stoga ovaj sud utvrdio da su odredbe o Ugovora kreditu u odnosu na valutnu klauzulu sukladno čl. 81. st. 1. u vezi čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštene, te ništetne, odnosno da je ništetan dio odredba ugovora o kreditu, dio čl. 7.2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno "plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja".

19. Dakle, budući je navedena odredba Ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula ništetna u navedenom dijelu ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Stoga, a sukladno odredbi čl. 323. st. 1. i 1111. st. 1. ZOO-a, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta na ime razlike koja proizlazi iz promjene tečaja CHF sa zateznom kamatom od dana plaćanja pojedinog iznosa razlike do isplate, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a, budući da se tuženika, koji je sastavio predmetne, nepoštene odredbe, ne može smatrati poštenim stjecateljem.

20. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po financijsko-knjigovodstvenoj vještakinji Dubravki Herceg, a iz kojeg Nalaza i mišljenja proizlazi da ukupna preplate obveze po kreditu zbog povećanja tečaja CHF izračunata kao razlika između tečaja važećeg na dan isplate kredita i svakog naknadnog povećanja tečaja na dan uplate rate kredita, u razdoblju od sklapanja ugovora pa do otplate kredita, iznosi 11.811,76 kune/1.567,69 EUR-a. (stupac broj 11. i 15. tablice br. 1.), da ukupna negativna tečajna razlika iznosi -1.979,54 kuna/-262,73 EUR-a, kad je tužitelj plaćao anuitet po nižem tečaju za CHF od tečaja CHF po kojem je isplaćen kredit, a to je bilo u razdoblju od 31.12.2005. do 30.11.2008.

21. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po

osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

22. Slijedom navedenog, osnovano je potraživanje tužitelja na ime razlike između stvarno plaćenih anuiteta po tečaju na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita a na način kako je to navedeno u toč. I. izreke presude, a što je u skladu s Nalazom i mišljenjem vještaka, odnosno tijekom otplate kredita preplaćeno tečajnih razlika uslijed CHF valutne klauzule 1.567,69 EUR-a sa zateznim kamatama koje su tekle na svaki preplaćeni mjesečni iznos, pa je stoga odlučeno kao pod toč. I. izreke.

23. Tužitelju na preplaćeni iznos pripadaju zatezne kamate sukladno čl. 1114. u vezi odredbe čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a. Navedeno iz razloga što je tuženik kao ugovorna strana bio dužan prilikom promjene kamatnih stopa i tečaja rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, što nije učinio iako je toga morao biti svjestan. Stoga u svakom slučaju od trenutka uplate iznosa većeg od ugovorenog moralo je tuženiku biti poznato da mu taj više plaćeni iznos ne pripada. U vezi s navedenim potrebno je reći da je tuženik bio nepošteni stjecatelj tijekom ugovornog odnosa od odobravanja i stavljanja kredita na raspolaganje korisniku kredita (čl. 1115. ZOO-a) pa do uplate svakog anuiteta. Naime, tuženik je povrijedio prava potrošača ugovarajući korisnicima kredita nepoštene (ništetne) odredbe o valutnoj klauzuli i koja pri zaključenju ugovora nije omogućio pojedinačno pregovaranje o tim odredbama, pa se stoga smatra nepoštenim stjecateljem.

24. Dakle, budući da je tuženik primitkom uplata svakog anuiteta bio nepošteni stjecatelj (čl. 1115. ZOO-a) tužitelju pripada pravo na isplatu zateznih kamata od uplate svakog anuiteta, jer je s tim danom dolazilo do uvećanja imovine tuženika.

25. Nadalje, u vezi početka i tijeka zastarnog roka u vezi zahtjeva za isplatom preplaćenih iznosa zbog promjenjive kamatne stope i valutne klauzule potrebno je reći da prema shvaćanju Vrhovnog suda RH iz presude Rev-2245/17 od 20.03.2018., pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO i zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013.:

- u odnosu na nepoštenost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi postala pravomoćna 13.06.2014., jer je ista u tom dijelu potvrđena Presudom Visokog Trgovačkog suda od 13.06.2014. posl.br. PŽ-7129/13

- u odnosu na nepoštenost odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14.06.2018. kada je potvrđena u tom dijelu Presudom Visokog Trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018. to je zastara restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetnosti promjenjive kamatne stope počela teći 13.06.2014., a po osnovi ništetnosti valutne klauzule 14.06.2018. Navedeno proizlazi i iz pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela Su-IV-33/2022 od 31. siječnja 2022.

26. Dakle, nije osnovan prigovor zastare restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetnosti valutne klauzule. Naime, vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu čl. 241. ZOO. Zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Budući da je zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počela teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013. u odnosu na nepoštenost odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14.06.2018. kada je potvrđena u tom dijelu Presudom Visokog Trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018., odnosno zastara za restitucijske zahtjeve po osnovi ništetnosti valutne klauzule počela je teći 14. lipnja 2018., a tužba je podnesena 5. lipnja 2023., odnosno unutar zastarnog roka od 5 godina. Još jednom se ističe da je tužitelj kondemnatornim tužbenim zahtjevom zahtijevao isplatu pretplaćenih iznosa po osnovi pretplate temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

26.1. Nadalje, ovaj sud smatra potrebnim navesti da nije nastupila niti zastara na preinačeni dio. Naime, preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća je i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), te se zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva (pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024.).

27. Tuženik je tijekom postupka istaknuo prigovor radi prebijanja i to za iznos tzv. negativnih tečajnih razlika u ukupnom iznosu od 262,73 EUR-a sa zateznim kamatama. Ovaj sud je utvrdio da tuženikova tražbina istaknuta prigovorom radi prebijanja ne postoji. Naime, ništetnost kao posljedica nepoštenja predmetne ugovorne odredbe proizlazi iz činjenice da je zakonom pripisano kako se nepoštenom smatra ona odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa po shvaćanju ovoga suda nisu ispunjeni uvjeti da bi se predmetna ugovorna odredba mogla smatrati nepoštenom i stoga ništetnom i sa strane trgovca i da bi on mogao na tome temeljiti neku svoju tražbinu (stečeno bez osnove ili ispunjenje ugovorne obveze). Dakle, riječ je o odredbama koje je bez pregovaranja i suprotno načelu dobre vjere u ugovor unio sam trgovac, to se prirodi, sadržaju i smislu zakonske zaštite potrošača protivi tumačenje po kojem bi trgovac imao koristi od nepoštenosti ugovornih odredbi koje je sam, bez pregovaranja, unio u ugovor. Te je ugovorne odredbe diktirao sam tuženik pa je na njemu da snosi posljedice uključivo i onda kad se te odredbe pozitivno odražavaju na potrošača jer potrošač u njihovu kreiranju nije sudjelovao. Kod tzv. negativnih tečajnih razlika potrošač je platio anuitet po onom tečaju kojeg je u njegovu korist promijenila sama banka. Stoga po toj osnovi tuženik kao trgovac ne može imati nikakvo potraživanje prema tužitelju kao potrošaču. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da ne postoji tuženikova tražbina istaknuta radi prebijanja, pa je odlučeno kao pod toč. II. izreke presude. Ovaj sud smatra potrebnim navesti i da je tuženik u podnesku od 13. travnja 2026. naveo da ističe prigovor radi prebijanja i za iznos priznat Dodatkom ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju nije bilo Dodatka ugovora o kreditu.

28. Tužitelj je u sporu uspio u cijelosti pa sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a tužitelju pripada naknada troška sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak zastupanja na ročištima 28. listopada 2025. i 27. kolovoza 2025., u iznosu od 200,00 EUR-a za svako ročište sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, te trošak sastava podneska od 8. srpnja 2025. i 14. travnja 2026., svaki u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, što sveukupno iznosi 1.200,00 EUR-a, uvećano za 25% PDV-a iznosi 1.500,00 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak predujma za vještačenje u iznosu od 400,00 EUR-a, što sveukupno iznosi 1.900,00 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je i trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 125,00 EUR-a s uračunatim PDV-om, a sukladno Tbr. 9. toč. 3. Tarife, što sveukupno iznosi 2.025,00 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2026. pa do isplate sukladno čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., u nastavku: ZOO) u vezi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20. i 114/22., u nastavku: OZ).. Stoga je odlučeno kao pod toč. III. izreke.

29. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka, pa je odlučeno kao pod toč. IV. izreke.

Osijek, 29. rujna 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana

od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-dd9e7**

Kontrolni broj: **06cfd-5d3c4-77590**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.